

ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

Η ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

Φτωχοί και άριστοκράται. Μιά περίφημη ήρωϊς. Ή φτωχή αλλά και υπερήφανη και πνευματώδης δις Αίγλη. Γιατί την κατηγορούσαν. Πώς κατετρόπωσε τους δικαστάς της. Οι διάβολοι της Κολάσεως. Προς τον θάνατον !..

Την εποχή της γαλλικής Τρομοκρατίας δεν κατεδιώκοντο και δεν εφρονύοντο μονοί οι άριστοκράται από τον μανιασμένον όγλο αλλά πολλές φορές και άνθρωποι του λαού. Οι τρομοκράται είχαν αίματοκυλίσει τόσο την Γαλλία ώστε πολλοί άνθρωποι του λαού, έννοισησαν να φροντώνη μέσα στην καρδιά τους η άγανάκτησις για τίς άδικιάς και τή κακοζοχήματα που έβλεπαν καθημερινώς να διαπραττόνται γύρω τους.

Προσπαθούσαν λοιπόν με κάθε τρόπο νάντιδράσουν κατά της ήφισταμένης αναρχίας αλλά στο τέλος συνελαιφάνοντο και αυτοί, όδηγούντο στο εβαναστατικό δικαστήριο και έδικάζοντο και εθανωτόνοντο απανθρώπως. Πολλές φορές οι άγνοοί αυτοί άνθρωποι του λαού άντιμετωπίζαν τον θάνατον πολύ πιο γενναία από τους άριστοκράτας.

Ίδου ένα σχετικό ανέκδοτον, τό όποιον άφηγγείται ό Μπενιό στή «Απομνημονεύματά του».

Ένας άριστοκράτης, ό κ. ντε Σατελέ, από την πρώτη στιγμή της συλλήψεώς του είχε δείξει πρωτοφανή δειλία. Δεν έπαισε από του να όλοφύρεται, και να κλαίη σαν γυναίκα ! Μιά νέα συγκρατάδιος του τον έπλησίασε τότε άδηιασμένη και του είπε :

— Δεν τρώεσθε να κλαίτε κ. Δούξ ! Τό να πεθάνη κανείς για τίς ιδέες του είναι όραίο και ήψηλό !..

Ή νέα αυτή δεν ήταν άριστοκράτις, όπως θα μπορούσε κανείς να φαντασθή. Ήταν ένα φτωχοκόριτσον, όνομαζόταν δε Αίγλη. Θά ήταν δεκαεπτά μόλις ετών και ζούσε μέσα σε μία τρώγλη εντελώς διεφθαρμένην.

Ή Αίγλη αυτή αισθανόταν απέχθεια προς τους τρομοκράτας, και τό διετήρουσε αυτό όπου κι άν βρισκόταν. Την συνέλαβαν τέλος αυτή και μία συντροφισσά της, πορζε τίς ίδιες ιδέες και τή φιλαδέσιαν. Αμώσιος κατηγορος ήταν τότε ό Σομετ, ένας πρώην καταδίκος των κατέργων. Ό Σομετ εσκέφθη στην αρχή να στείλη στη λαμητόμια τίς δύο αυτές γυναίκες μαζί με τή βασίλισσα για να την εβεντελέση άζομη περιούστερο ζωής να τίς περάση από δίκη. Δεν τό έκαμε όμως κί' έτσι ή δύο νέες έμειναν στη φυλακή.

Εφθάσε τέλος και ή ήμέρα της δίχης ενόμιον του Έβαναστατικού Δικαστηρίου. Τό κατηγορητήριο συνταχθέν από τον ίδιο τον Σομετ άγέφερε ότι οι δύο φίλες «έλα...συντροφισσά με της χήρα Καπέου (την βασίλισσα) εναντίον του λαού !.. Ή Αίγλη δεν μπορούσε να χωνέψη τίς ψευδολογίες αυτές. Σ' όσες ερωτήσιας τίς άπέτιναν ό πρόεδρος του δικαστηρίου απαντούσε με σαρκασμούς. Ή θρασυτής της αυτή κατέπληξε τους δικαστάς, πολλοί των οποίων την έγνωρίζαν από τον προηγούμενον όσπον βίο της. Κάποιος άπ' αυτούς της είπε :

— Αν σε οδηγούσαν στη λαμητόμια, στο ίδιο άμάκι μαζί με τή βασίλισσα, τί θαζανες ;

— Σ' όλο τό δρόμο, θα ήμιον γονατισμένη και θα της φιλούσα τά πόδια !..Απήνησε με θάρρος ή Αίγλη.

Μετά την άνάγνωσιν του κατηγορητηρίου, ή Αίγλη παραδέχθη ότι είχε εβαστασθή κατά της Δημοκρατίας και όπτα της Μοναρχίας. Όταν όμως την ερώτησαν άν όλοζούσε ότι είχε συννομοσει μαζί με τή βασίλισσα εναντίον του λαού, σήκωσε τους όμους της και απήνησε :

— Όραίο είν' και τοούτο ! Έγώ συννόμοσα με τήν βασίλισσα ! Αν τά λέτε αυτά για να έπιδείξετε πνεύμα... σάς συλλυπούμαι !..

— Συνένοχος έγω αυτής που τή λέτε «χήρα Καπέου», και πομ' όλο τό πέντα σας, ήσαν ή διατρωχισμένη και ή Βασίλισσα !.. Έγώ, ένα φτωχοκόριτσον που κροτάζο τό πομ' μου στις γωνίες των δρόμων και που δεν θα μπορούσα να πληρώσω ούτε τό μιστόνιο της !.. Τέτοιες βλακείες, νομιάς τιποτένιοι άνθρωποι και ήλίθιοι σαν και σάς, μπορούν να τίς λένε και να τίς όπισθηρίζουν.

Τό θάρρος της ; νέος αυτής έκαμε τά μέλη του δικαστηρίου ν'άχορζαν να την συλαπούν. Ένας δικαστής μάλιστα θελοντάς να την δευκολώνη σχετικάς την ρώτησε μήπως όλη αυτά τά λόγια τά έλεγε όταν ήταν μεθυσμένη. Την άπορι αυτή την όποτηρίζαν και μερικοί άλλοι δικαστάί παλαιοί γνώμοιοι της ; κατηγορούμενης.

Ή Αίγλη όμως... τους άποσβόλοσε : όλους ! Έδήλωσε καθαρά πως εάν όπήρζε κανένας μεθυσμένος μες στο δικαστήριο, ό μεθυσμένος αυτός δεν ήταν αυτή, και πως για νάποδείξη ότι είχε άλλησι με μεγάλη ψυχραιμία θά... εβαναλάμβανε ενόμιον του δικαστηρίου τίς βρισιές της εναντίον της Δημοκρατίας. Αναγκαστήκαν τότε να της εβρίβουν σισπή διά της βίας.

Ή συντροφισσά όμως της Αίγλης δεν ήταν τόσο θαρραλέα σαν κί' αυτήν. Καί ήταν έτοιμη να παραδεχθή ότι εβάνο στο μεθύσι της είχε πει ότι είχε πει. Ή Αίγλη όμως την διεόψε με άγανάκτητη, φρονάζοντάς της πως εάν δειλιάζε θά... άτιμαζόταν !.. Κί' έτσι κί' αυτή όμολόγησε πως όσα είχε πει τάς πει χωρίς

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΔΙΛΛΟΓΟΙ, ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΑΣΤΕΙΑ

Ό Μάγγο ενό πρηνά τά Ήλίσια πεδία για να πάη στην Τράπεζα που είνε επάλληλος, βρίζεται μπροστά σ' ένα αυτοζίνητο που τρέχει με μεγάλη ταχύτητα. Τό αυτοζίνητο τον κάνει κομμάτια και ό Μάγγο πηγαίνει... στους κόλπους του Άβραάμ ! Ή χήρα του κάνει άγωγή σ' εκείνον που αζότωσε τον άντρα της και του ζητάει πενήντα χιλιάδες φράγκα άποζημιόσι και ψυχική όδώνη.

Όταν ό πρόεδρος του δικαστηρίου άπαγγέλλει την άποφασι ότι εβικαζάζεται τό ποσόν των πενήντα χιλιάδων φράγγων στη χήρα Μάγγο εκ μέρους του κατόχου του μοιραίου αυτοζινητού, εκείνη σβίθει στο δικηγόρο της σαργινιμένη και του λέει :

— Άχ, γιατί να μην έχω τον άντρα μου. Πόσο εβχαριστημένος θα ήταν ό κακοζοίχης πορα που πήραμε τίς πενήντα χιλιάδες !..

Ό Χαίμ φθάνει στο Βερολίνο, παίσι σ' ένα ξενοδοχείο και ζητεί ένα δωμάτιο.

— Σε ποίο πάτομα ; τον ρωτούν. Στο πρώτο έχει τό δωμάτιο πενήντα μάγκα.

- Στο δεύτερο ;
- Σαράντα μάγκα.
- Στο τρίτο ;
- Τριάντα μάγκα.
- Στο τέταρτο ;
- Είκοσιπέντε μάγκα.
- Στο πέμπτο ;
- Είκοσι μάγκα.
- Στο έξτο ;
- Δεν έχω άλλο πάτομα κούρι.
- Άρεβούσε τότε. Τό ξενοχείο σας είνε πολύ... χαμηλό για μένα !..

Σ τ ό Λ ι κ α σ τ ή ρ ι ο :

- Κατηγορείσαι ότι πέταξες τή γυναίκα σου άπ' τό παράθυρο.
- Δεν τόκαμα έπίτηδες, κ. πρόεδρος...
- Και, μά για σέβρον τι θα μπορούσε να συμβή, άν έβίαιη τή στιγμή περνούσε κανένας άνόστοπος διαβάτης άπο γάτο !..

Ή Αίγλη (καλοζώνουσα, τον πέτη να κοιμηθή, την προσηγή της). — Και ζάνε, Θεέ μου, όστε το Μιλάνο να είνε ή πρωτεύουσα της Ίταλίας...

Ή Μ α μ ά τ η ς (με άπορία). — Μά γιατί τό ζητάς αυτό, Αίγλη, άπ' τον Θεό !..

Ή Αίγλη.— Γιατί έτσι έγραφα, μαμάκα μου, στο διαγωνισμό της Γεωγραφίας...

Ό Γιώργος κί' ή Έτέλ—ένα ζαοιτρομένο ζευγαράκι νεοάντρο και τρελλά ερωτευμένο άζομη λαμβάνουν έξαφνα ταξιδουσιζός δύο εισπήματα για τό θέατρο Βασιετς συνοδευόμενα από τό έψη μιστροφίδες σημασία : Μαντόνα, άν μπορούσε, ποός οι ; τα σάβει !.. Ό Γιώργος κί' ή Έτέλ βασανίζον άδίκως τό αυλιό τους... Ποιός νάνε άπαρε ό αφέντης διορητής ! Όποσδήποτε, μά ποή ή ώρα είνε περασμένη, τό ζευγαράκι ετοιμάζεται, κινείται και πηγαίνει στο θέατρο.

Όταν γύρισαν άργά σπίτι τους, την ώρα που ό Γιώργος ετοιμάζεται να γορήσθ τό κομπι του ήλατοζικού, ή Έτέλ ρωτά, προεγγη !

— Μά ποός τάχα, Γιώργο, να μάς έκανε αυτή την έκπληξη !..

Ό Γιώργος γορζει τό κομπι. Τό φως πλημμυρίζει τό δωμάτιο... τά όποια είνε άδειανά ! Έκπλα, παρουστάσματα, άσημιά, έχον ζάνε φερα... Καί μόνο στο βάθος ύπάχει μία τρισπία ταμπέλα στην όποιαν τό κατάπληκτο ζευγαράκι διαβάσει :

«Τορα τό έμεινέσατε !»

νάναι ποιμένη.

Κατόπιον όλων αυτών τό δικαστήριο κατεδίκασε την Αίγλη «εις θάνατον, ως άδιόφθητον άριστοκράτιδα» (!) την δε συντρόφισσά της «εις εικοσαετή δεσμά, ως παραπορευθείσαν» !..

Ή Αίγλη άκουσε με τό χαμόγελο στή χείλη την άνάγνωσθ της καταδικαστικής άποφάσεως. Όταν όμως ό πρόεδρος εβρόσθεσε ότι κατεδίκάζετο και «εις κατήχεσιν της ; περιοσίας της», ή Αίγλη τοφ φώναζε σαρκαστικά :

— Έ, κλέφτη ! Έδώ σε περμένο ! Στην χαρίζω την περνοσία μου... Και νάσαι βέβωμος πως όσο κί' άν φας από δαύτη δεν έχεις φόβο να πάθης γατρονά !..

Βγαίνοντας άπ' τό δικαστήριο ή Αίγλη δεν έπαισε άπ' τό να εβαστασθή την εβανοπούτη της για όσα είχε «βάλει» στους δικαστάς. Άνησχοόσε μόνον μήπως, στον άλλο κόσομη την βασανίζων αι διαβόλοι. Ό άγαθάς καλας όμως ποή την συνώδεσε ως την λαμητόμια την εβραβίωσε πως τέτοιος κίνδυνος δεν ύπήρζε. Ή Αίγλη τότε ήσυχασε, και πήδησε στο γάρο που θα την οδηγούσε ελαφρά σαν πουλί... στο θάνατον.